

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, dvakrat tedensko, s četrtem številom, vsak dan po pošti prejemamo za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove volje znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemamo za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od štiri do pete petit-vrste 6 kr., če se omenjajo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska Afganistancev z Angleži.

V daljnji srednji Aziji se je začela in že razpalila velika vojska. Da si je od nas močno oddaljena, vendar se zanima za njo ne le ves slovenski, temuč vesoljni svet. Sicer bijejo boj le Angleži z nekultiviranim azijskim narodom Afgancev, ki niti ne šteje dosti nad 4 milijone prebivalcev. Vendar se pripisuje tej vojski evropski, svetoven pomen, in nasledki njeni za prihodnost so za zdaj še nepreračunljivi.

Važnost afganistanske vojske za Angleže in za drugi svet izhaja iz lege Afganistana. Ta dežela leži namreč v sredi meje angleško Indijo in mej zapadno azijskim ruskim svetom, ona je prehod k neizmerno rodovitnej dolini Indusu. To jo dela svetovno važno. Zarad tega se ne ve, ali ne bode postala iz vojske afgansko-angleške, vojska rusko-angleška. Doda se sicer Rusija ne vmešava. Ali pravijo, da blizu afganske meje stoji ruski general Abramov z vojsko in čaka. Kadar bodo Angleži zatenjali premaganim Afgancem staviti pogoje, — prej jih morajo pa še premagati, — tačas se utegnejo Rusi ravno tako in s tisto pravico oglasiti, kakor so se Angleži neklicani oglasili, ko je Rusija v evropskem vzhodu pod stenami Carigrada lani stavila potrteji Turčiji sanstefanske mirovne uvete. Razloček bode le ta, da tu se je Angležem potem skoro vsa Evropa pridružila, in tako na berlinskem kongresu ruske pridobitve malo okrušila in zmanjšala, tam v srednji Aziji bode morala Anglija pač sama in brez pridruženja drugih evropskih vlastij odgovarjati in z Rusijo pomeniti se, kje in kako bi

bili z vzetjem Afganistana tudi ruski interesi v nevarnosti.

Angleži, ki so na svet svojega fantastičnega židovskega politikarja, ministra Beaconsfilda, to afgansko vojsko prav „iz trte izvili“ ali brez uzroka prisilili, poročajo zdaj le v svojih zmagah. Vendar še nimajo več nego par malih obmejnih tvrđjav in sotesk. Ali predno celi gorati, hrbčeviti, v zapadu še malo poznani Afganistan, ki je večji od Nemčije, obore ali osvoje, preteklo bode še mnogo časa. Čem dalje pa imajo Angleži v Aziji z Afganci opravka, tem dalje so v Evropi, v orijentu nezmožni, Rusom in Slavjanom kljubovati pri reševanju orientalnega zlasti bolgarskega vprašanja, tudi če se Rusija v vojno afganistansko nič ne meša.

Ko bi si pa Angleži glavo zlomili ob afganskih pečmah, ko bi bili tepeni, ej, potem so še le nasledki velikanski. Potem se jim za hrbtom v Indiji upor vname, in potem bi morala ta moderna Kartago, Velika Britanija, zadnji in obupni boj biti za svoj obstanek kot vevlast.

Ma vsi Slavjani privoščimo Angležem le to, kar so si od nas zaslužili zlasti zadnja tri leta, ko so vedno stali na strani okrutnikov, tlačiteljev in krvopivcev južnih Slovanov, in proti njim osvoboditeljem Rusom.

Bolgarsko.

Veliko pozornost je vzbudil govor, ki ga je govoril ruski knez in ruski upravitelj Bolgarije, predno je šel iz Sofije v Livadijo k carju. Rekel je pred svojim odhodom iz Sofije bolgarske deputaciji, prisedej se mu poklonit, sledeče: Nj. veličanstvo car me je pozval v Livadijo, ker gre zdaj za to, da se bode

stalno ukrenilo o upravi Bolgarske. Da gre pri tem za zjedinjenje vseh delov bolgarske dežele, k nesreči ločenih po kongresovih določilih, to, gospoda moja, vam je tako znano, kakor meni. S tem vam pa smem tudi zagotoviti, da je to tudi končni cilj in najtoplejša želja našega predobrega carja Aleksandra in njegove modre vlade, ter bode tudi ostala še naprej. Srce tega premilostnega vladarja ogrelo se je za bolgarski narod in za lepo deželo bolgarsko, in zmirom se bode tega veselil, ako bode ta narod srečen. Žalibog pa teh dobrohotnih namer carja Aleksandra, katere združuje z zjedinjeno Bolgarijo, ne podpirajo nekatere vlasti, ipak je upati, da se bode posrečilo njegovej umnosti in trdnosti odstraniti postoječe ovire. Idite z Bogom, gospoda in zaupajte bodočnosti. Rusija je močna, kar je hotela resno, tudi je zmirom dosegla, in to se bode i zdaj obistinilo. Razdeljena Bolgarija je neumnost, Bolgarija se mora zjediniti. Nadejam se, da vam bodem vračajoč se mogel o tej stvari gotovost poročati. Jednako odgovarjal je knez Dondukov Korzakov deputacijam Bolgarov na kolodvoru v Plovdivu in pozneje v Adrianoplu. Pri obedu, h kateremu so bili povabljeni tudi višji bolgarski duhovniki, napil je knez prvo zdravico „zjedinjenej močnej Bolgarske“, in dejal: „Rusija in Bolgarija imati močnih sovražnikov, naša sreča je vzbujala njih nevoščljivost, a najtrdovratnije ovira nas Angleška; zmagali bodemo pa koncem kljubu vsem. Ker se Angleži boje velike in zjedinjene Bolgarske, to nas mora vspodbujati, da svoj cilj popolnem dosežemo“. Vsi ti nagovori kneza Dondukova Korzakova vzbudili so v bolgar-

Listek.

Karanfilj s pesnikovega groba.

Spisal A. Šenoa, prevel Janez Naglič.

(Dalje.)

V večer se nijsem šel sprehajati z Albertom, ker mi je pri mesečini neprenehoma deklamoval pesen „Abendlandschaft“ od Mathis sona, katerej je včasih dodal še „elegijo na ruševinah starega grada“. Nazadnje zakopal se je tudi v Lenaua. Iz Wertherja postal je na jedenkrat Faust — — — da, iz Alberta je skoro postal Lenau, ne oni divni Lenau poln pesniške moči, nego nesrečni Lenau v Döblingu, kojega fantazijo je pokrival črni mrak norosti. Albert ne piše več pesnij, če ravno je imel jako živo in žarno fantazijo. Mislim, da bi bil lahko postal pesnik. Njegov Pegaz vprežen je zdaj k prozajičnemu vozu. Ali potem Lenau. Začel mi je čisto resno pri-

povedovati o neke neizvestnej tesnobi o glavobolji, kako se v njegovej fantaziji slike iz minele dobe mešajo z zdanjimi, pripovedoval mi je tudi o tem, kako in pod katerimi pogoji nastane norost, a jaz mu smeje kratko odgovorim: „Amice, ne govoriva o postanku norosti, ti si že tako čisto ponorel.“ Razžalil sem ga, ali pomirila sva se zopet. Sreča božja! Moj Albert se zaljubi, moj Albert ozdravi nekoliko. Ideal njegov — brhka mestna gospodičina — vračala mu je sicer ljubezen, ako se sploh mladeniška igrarija sme imenovati ljubezen, ali vse njegove pesniške hiperbole odbijala je z rezkimi šalami, ter onim naravskim humorom, ki je našim ženskam prirojen. Iz početka je to sanjarja Alberta se ve da bolelo, ali pozneje je bil presrečen radi teh rezkih šal, misleč, da se v njih opazuje Heinejev sarkastični duh, kar je pa v ostalem bila čisto kriva prispodoba. Zdaj je Albert udaril v Heinejeve strune, ter začel kopirati „knjugo pesnij“. Napisal je celo

knjugo pesnic, a to je bil dober odušek njegove „svetske tesnobi“. No, ako vam povem, da je njegov ideal — ime mu je bilo Zorica — bil dvajset let star, a Albert osemnajst, bil je celo še dijak, priznali bode, da je situacija bila nenaravna, in da zdravilo nij moglo biti trajno. Albertovega ideala menda nij ogrevala posebno gorka ljubezen, kajti neke predpustne nedelje sedel je ovenčan v kočijo, ter se popeljal v cerkev sv. Marka, da postane nerazdruživa družica drugega moža.

Albert se ve da nij mogel razumeti te čisto zdrave logike, ter je kakor Otelo s tragičnim patosom vzkliknil: „Izdajstvo!“ Še jedenkrat gre v večer pod okna nezveste, da vsaj za belimi zastori vidi zadnjikrat črno silhoueto nevernice, ali ideal se nij prikazal, a drugega dne dobi moj Albert po pošti vse svoje Heinejeve imitacije nazaj s spoštljivo opazko, „da bode njegov um (ta beseda je bila pogrešna) uvidel, da omožena gospa nikakor ne more čuvati rokopisa drugega moža.“

skem narodu največjo radost in knez je danes najbolj čislani in popularni mož v celj Bolgariji.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 30. novembra

Torej, kakor smo uže včeraj poročali, **Andrassy** je v delegaciji uam knil se pred ustavoverno opozicijo en korak, potegavši svojo predlogo o dovoljenji kredita za uže porabljene stroške okupacije, kar je bilo od 60 lani dovoljenih milijonov premalo. Herbstova opozicija tu triumfira začasno. Ali kdor bi sodil, da ker so Herbstovci rekli A, morajo tudi reči B, motil bi se. Najnovejše poročilo iz Pešte nam poroča, da je budgetni odsek državnoborske delegacije po želji Andrassyjeve spregel nasvet, začeti generalno debato o kreditu za okupacijo za leto 1879 v zvezi z budgetom vnanjega ministerstva. Denes se je začela generalna debata. Tedaj za „nazaj“ avstrijska delegacija nij hotela dovoliti kredita, a pač za naprej. — Sicer pa „N. Fr. Pr.“ sama pravi o vzmaku Andrassyjevem: „Vzmi kanje ministerstva je le priprava na drugi zalet.“ Torej krize še nij konec.

Zagrebiško mestno zastopstvo je v seji 28. novembra imenovalo bosenskega vojnega poveljnika barona Josipa Filipoviča in brata mu Franca Filipoviča, deželnega komandanta hrvatskega enoglasno za častna meščana mesta Zagreba . . .

V ogerskem zboru je general Maywald v imenu vlade odgovoril na interpelacijo, da imajo naši vojaki v **Bosni** zadosti živeža nakopičenega v Brodu, Sarajevu in Metkoviću od koder se lahko in dobro obskrbujejo.

Vnanje države.

Angleži imajo tudi na Kapu v Afriki malo vojsko z zamurci v Transvalu, ki jih mnogo denarja in krvi stane, a je ne morejo dokončati.

Povabilu, katero so udje parlamenta dobili, da naj 5. dec. v parlament pridejo, pri dejana je opomba, da se bode 12. dec. o jako važnej stvari glasovalo.

V **pruskem** deželnem zboru je Schorlemer interpeliral, ali hoče nemška vlada zopet upeljati postavbo zoper oderuhe. Potem se se je vnela dolga debata o tem. Našel se je tudi poslanec, Schröder-Lippstadt, kateri je resnično besedo o judih govoril, da so namreč nesreča za vsak narod, v katerega se ugnjezdijo, ker ga oderó do kosti.

Na **Nemškem** je slavna nemška svoboda vrhunec dosegla. Iz Berlina se denes poroča telegrafčno: Prusko državno ministerstvo je izdalo 28. novembra ukaz, ki velevala, da se smejo vsi taki ljudje, od katerih se je bati, da bodo javno varnost motili, iz Berlina, iz

Charlottenburga in Potsdama izpoditi. Ne sme se nositi orožje ni take za bosti, niti za udariti niti za streljati. — Torej skoro popolno izjemno stanje. Živelo svobodno Nemštvo.

Dopisi.

Iz Trsta 28. nov. [Izv. dop.] Povelje, da se razpusti tržaško lahonsko in Avstriji sovražno mestno starešinstvo, prišlo je direktno od cesarja. Kaj zdaj storiti, o tem še do denes nijso došle z Dunaja instrukcije. Mnenja so različna. Eni celo menijo, da nam bode županil c. kr. vladni komisar nekoliko časa.

Skoro gotovo bode razpuščeno tudi lahonsko društvo „Gimnastica“, morda tudi „Societa operaia“ (delavsko društvo). Sliši se tudi, da dobimo družega namestnika in da baron Pino pride na Dunaj. Potrebujemo bi tukaj kacega Rodiča, ta bi kmalu dokazal lahonom, da tukaj nij rešenja za „irredente“, kakor je to italijanci dokazal v Dalmaciji. Na Dunaj sta bila brzojavno poklicana dva državna svetovalca, ki tukajšnje razmere poznata.

Ljudstvo je večinom zadovoljno z razpustom; marsikak dovtip se sliši po ulicah in po kavarnah, posebno pa se ljudje norca delajo iz župana.

Da je ljudstvo veselo tega, kar se je zgodilo, to bode dokazalo sijajno tist dan, ko dojde domač bataljon polka Weber v Trst. — Delajo se velikanske priprave za sprejem vojakov; okolica pošlje svoje ljudi praznično oblečene z zastavami, društvo težakov pride z zastavo in godbo, druge korporacije in društva razen lahonskih, se bodo udeležila „in corpore“ sprejema.

Poseben komité je dozdej nabral črez 300 gld. samo za pogostenje vojakov. — Demonstracija bo velikanska, in lahoni se bodo tisti dan gotovo vsi poskrili.

Razpuščeni mestni zbor si je posebno s tem mnogo sovražnikov na vrat nakopal, ker je sklenil novi davek, katerega bi morali plačevati najemniki stanovanj, večinom ubogi ljudje, in ker je denar trosil za večne študije menda — pojedine.

Iz celjske okolice 27. novem. [Izv. dop.] Uže dolgo so Savinjanje reguliranja Savinje želeli, ter so koncem vendar bili uslišani. Žalibog samo, da se je v to svrhu premala svota dovolila, kajti kdor vođa pozná ino vé, da ob času povodnji dva do tri metre

visoko nad svojo navadno višavo naraste, bode pritrtil, da se sto in petdeset tisuč se ne bode dala na črez dve miljli daljave povodnji samovolja popolno za prečiti. Ko se je lani delo pričelo, radovedno sem očevidce povpraševal, kako močen nasip da delajo, ali poročati se v vaš list nijsem drznil. predno se vspehi samovidno ne kažejo Ker Savinja vsako leto navadno po kake šestkrat, ob povodnji namreč, iz svoje struge izstopi, ter se prebivalci ob nej zarad tega zelo plašijo, moral bi na le-vej strani njenega teka, (ker desni ima naravno nabrežje do deset metrov visoko) iz težkega apnenca močan násip biti; na primer enak, kakor je nad savinjskim mostom en kilometer dolg, oni je spodaj črez štiri in na vrhu dva metro širok, ter iz dna do tri metre visok, ter popolno svojej svrhi zadostuje, in bode gotovo v sto letih v tej podobi kot je pred petnajst leti narejen bil.

Ali za reguliranje se bje osobito do Petrovč legel la por jemal, ter násip kak obili meter širok ino visok napravil. Kakor sem se pa denes sam na mestu uveril, zmeni se Savinja za ta násip vrlo malo. Po nekij črtah po celi kilometer daljave nij sluha ne duha več od nasipa. Samovoljno se Savinja razliva koder hoče. Kakor sem uže rekel — popolno povedati koliko nasipa se še na mestu znajde — me je strah. Zadnja povodenj je, kar se redko pripeti, tudi tri črezsavinjske mostove podrla, namreč: levškega štiri boke, kaseškega je težko pokvarila, ter žavškega štiri boke. Ti vsi trije se od mite vzdržujejo, in dežela nič ne priloži, ter bode prvega ino zadnjega težko popraviti, kajti se ne rentirata.

Domače stvari.

— (Epidemičentifus v Ljubljani) V tukajšnjih vojaških bolnicah in kasarnah je bolezen tifus epidemična postala. Pripovedujejo nam, da nad 50 vojakov bolnih leži in več jih je uže umrlo. Pongračeva cukrarnica ima prenizke sobe, nij tedaj v sanitarnem oziru nič posebno zdrava za kasarno. Menda je pa sicer mestna sanitarna oblast uže vse preskrbela, da se razširjenje te kužne bolezni po mestu zabrani.

— (Dr. Bleiweisu) je včeraj poslala tudi črnomaljska narodna čitalnica diplomu častnega članstva.

— (Izpred porotnega sodišča.) V petek zvečer se razglasila sodba proti trem

V ostalem da naj bo prepričan o iskrem prijateljstvu itd.“

To je bilo početkom počitnic.

— „Prijateljstvo!“ nasmeje se Albert gorko, stisnivši pisemce, „ta beseda je lep, sjajen cvet, v katerem se skriva strup nezvestobe. Kolika ironija! Prijatelj,“ reče mi Albert resno, „jaz ne morem dihati tega zraka, kjer diše izdaja. Jaz grem v čisto devičansko naravo, v divne kranjske gore, da si tam srce vpokojim. Pojdi še ti! Je li hočeš?“

— „Hočem,“ odgovorim, in tukaj se začne pripovedka o „izgubljeni ovci“.

Prej, nego vam hočem pripovedovati o našej mladeniškeji Odiseji, dovolite mi, da vam predstavim tudi drugega junaka te pripovedke, to je — sebe. Naj vam ne bode žal zato. Vem, da je to malo nepristojno, čeravno je pri mnogih pisateljih in učenjakih v navadi. No, moj greh nij tolik. Ne sili me k temu slavohlepnost, ampak to je iskrena izpoved mojega srca, a kje je moje srce, tam moram

biti tudi jaz. Ne bodem trošil mnogo besedij. Definicija moje osebe je: Zagrebiški sin. Mislim, da razumete to besedo, ako veste, kaj je Zagreb. Ako vam rečem zagrebiški sin, morate si nehote predstavljati nekaj bledega ali nekaj pisanega, ali, kakor Francozi pravijo, „sujet indecis“. Zagreška deca bila je tedaj tudi doma v tujem duhu odgojevana, mali Zvonimirčiči in Dušančiči, male Zorice in Zlatice nemškutarile so strahovito, — a k temu še nemške šole, kjer smo morali svojo slavjansko kožo čisto s kozmopolitičnim frakom zameniti. Tudi jaz sem bil tak zagrebiški Švabčič. Uže zarana poznaval sem Schillerja, Zschokkeja, Bürgerja, vkradel sem včasih kot deček svojej materi Bulvera, Dickensa, Vitorja Huga; „Rienci“, „Pikvikeri“, „Notre dame de Paris“ bili so mi uže v desetem letu dobri znanci, čeravno jih nijsem prav razumel, a ko sem v 14. letu prvokrat čul ime „Gundulič“, mislil sem, da je to morebiti kak hajduški harambaša. Razljutil, sramoval sem se,

da o tem ničesar ne znam. Hrvatski sem sicer znal, ali kakor kaka branjevka. Na srečo dobili smo profesorja, primorskega Hrvata. Ta nam je vlival kapljo za kapljo čisto hrvaščino v naše duše, čeravno se je krivonosi ravnatelj vstavljaj, kolikor je mogel. Bil sem rešen — na pol rešen, kajti pri nas mislili so uže vsi, da smo definitivno propali. Taka mlada trska o vetru bil sem tedaj, ko sva se z mojim prijateljem Albertom podala na pot v kranjske gore. No, da postane romantika popolna, nabavila sva si tudi romantično obleko. Oblačilo iz ruskega platna, okolo pasa širok remen, visoke škornje, čutaro, širok valenštajnski klobuk, plašč, drenovačo in črn telečjak. V ta telečjak dejal sem nekoliko perila, krtačo in Schillerjeve pesni. Polna nestalnih nadej in željna pustolovin odišla sva s posebnim ponosom nekega večera mimo črno-rumene mitnice pri Črnomercih iz belega Zagreba v beli svet.

(Dalje prih.)

laškim natakarnjem iz Trsta, kateri so raznašali in cepili na „Aquadotto“ veleizdajske italijanske plakate. Porotnikom so se stavili dve vprašanji. Eno glavno: na hudodelstvo veleizdaje, drugo eventualno: na hudodelstvo kaljenja javnega miru i reda. Kakor je naznačil načelnik porotnikov g. Homan iz Radovljice so porotniki prvo glavno vprašanje z 10 proti 2 glasoma zanikali ali odbili; drugo eventualno vprašanje pa z 9 proti 3 glasom potrdili. Vsled tega so bili zatoženi krivi izpoznani hudodelstva kaljenja javnega miru in reda, in je bil obsojen Meneghini na 18, Rezzini i Binder pa vsak na 14 mesecev teške ječe, poostrene pri vseh z enim postom vsak mesec. Razen tega se bodo po pristanej kazni iz avstrijske države izpodili.

— (Iz Celja) se v „T.“ poroča, da sta onadva avskultanta, ki sta bila ob svojem času zaradi nesposodnega obnašanja v cerkvi sv. Jožefa iz službe odpuščena, potem rekurirala. Vsled tega je najvišje sodišče na Dunaji prvo sodbo ovrglo, in obema mladima uradnikom le pokarjanje prisodilo.

— (V Mariboru) je bila 37. novembra volitev drugega volilnega reda za mestni občinski zbor. Izmed 223 volivcev jih je prišlo le sedem volit in so volili tri odbornike.

— Tako politično apatijo je vzgojilo nemško ustavoverstvo mej svojimi lastnimi privrženci.

— (Češki ilustrirani list „Svetozor“) tudi prinaša na prvi strani dr. Bleiweisovo sliko z životopisom.

— (Odlikovanje.) Dr. Julij pl. V est. deželni zdravniški svetnik v pokoju, dobil je red železne krone tretje vrste.

— (Imenovanje.) Jožef Artico, kaplan pri sv. Justu v Trstu, postal je katehet na c. kr. gimnaziji v Kopru.

— (Osoda divjega petelina.) Iz Polhovca gradca se nam piše 28. novembra: Pretečenih dni smo imeli tu znamenito tožbo. Slučajno se je moral divji petelin v hišo tukajšnjega posestnika zateči, kjer ga je nje gov okolo 3 leta stari sinek prvi zapazil. Ker dotične živali nij poznal, prinese jo posestnik v tukajšnjo krčmo, kjer živali tudi niso na tančno poznali in jo proda. Tukajšnji župan, to čuvši, hoče kot sonajemnik lova, — tako on trdi, ptiča za se imeti, in ker ga nij takoj dobil, napravi tožbo pri c. kr. sodu na Vrhniki. Na to pa da kupec petelina prodajalcu nazaj z opombo, da naj se on s tožnikom pobota kakor hoče. Bila sta oba tožena. Konec pravde je bil, da je moral dotični prodajalec, v čegar hišo se je bila žival zatekla 5 gld. kazni plačati, petelina pa najemniku lova oddati, zadnji pažga mora izpustiti, ker je prepovedano o tem času take živali streljati ali loviti. Toda po tej pravdi je petelin pri lovcu poginil in zdaj po neke tukajšnje osebi v Ljubljano poslan, čaka druge osode, ker bode z arovco ali s čim natlačen.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 25. novembra.
(Svetovno znani tatovi.)

(Konec.)

Imena zatožencev so, kakor se sliši v zapisnikih, katere priobčujejo razni policijski listi, jako glasovita, kajti nikjer ne manjka trditve, da so to jako nevarni ogerski sleparji. Zatoženci vprašajo, zakaj nij tudi Vaclavek v teh listinah, a predsednik jim odgovori, da so navedeni le ogerski tatovi, Vaclavek pa da je „pemski“ jednacega rokodelstva. Tudi je

prišlo pismo, seveda brez podpisa, katero podvzetnika dunajskih zabavnih vlakov Schrökela dolži, da vé za to, da se z njegovimi zabavnimi vlaki vozijo tatovi, da pa ničesa ne stori zoper to. Krali so zatoženci ali sami, ali v zvezi z ušlimi tovariši v Pešti, na Dunaji, v Monakovem, Berlinu, Stuttgartu, Brislju, Genfu, Parizu, Švici, Rimu (kjer so okrali na železnici poslanca Comendatore Cölestin Bianchija za njegovo listnico), nadalje tudi v Avstriji na živinskih trgih, v Solnogradu, Lincu, Gradcu, pa tudi v Celju, v bližnjih toplicah, in na Češkem. Zagovornik dr. Moše predloži pismo policijskega komisarja Friedmana, kateri trdi, da je jako pošten človek zatoženec Markus, in da nij bil še nikdar kaznovan.

Zagovornik dr. Zarnik pa nasvetuje, da se obravnava odloži, in da se pozove pričo Löwi iz Pešte, kateri je binkoštno nedeljo z njegovim klijentom Landlerjem pri jednej mizi sedel, in kateri ve, da je Landler spremljal dve gospé z otrokom iz vagona v restavracijo, in njima iz uljudnosti nosil njihove potne torbe, in ostal tudi v njih družbi. A sodnija tega predloga ne odobri. Porotnikom stavi sodnija tri vprašanja, in sicer za vsacega zatoženca glavno vprašanje, glaseče na hudodelstvo tatvine, in eventualno glaseče na udeleženo tatvine. Državni pravdnik g. Grdešič v jako obširnem govoru dokazuje krivdo zatožencev, in izreka upanje, da jih bodo porotniki v interesu javne varnosti krive izpoznali, kajti oni delajo po svojem nevarnem rokodelstvu mnogo več nesreče, nego navadni tatovi, ker oni popotne ljudi spravljajo v nesrečo.

Zagovornik Glanzev, advokat Brolich trdi, da je Glanz nekriv, kar najbolj dokazuje to, da je bil skoraj celi čas na peronu, in le malo v družbi sozatožencev. Da bi bil on delil, kakor trdi zatožba, ukradeni denar, ne bi si bil obdržal najmanjši znesek, kolikor se je našlo pri zatožencih denarja, namreč samo 40 gld.

Dr. Zarnik, zagovornik Landlerjev, graja kazenski postopnik, ki dovoljuje, da se razkriva prejšnje življenje zatoženčev, kajti po tem načinu je vsak, kateri je bil le kdaj prej kaznovan, uže gotovo obsojen. Ne verjame se mu nič, če se pa to hoče, je vsa kazenska procedura nepotrebna, ampak vsak, kateri je kdaj kaj proti postavi zgrešil, naj se uniči prvokrat za vselej. Na Angleškem je to vse drugače. Tam sodijo porotniki le o enem predležečem faktumu samem, in ostro je prepovedano govoriti kaj o prejšnjem življenji zatoženčevem, ali sklepati kaj iz prej od njega izvršenih zločinov. Dr. Zarnik pravi končno, da imajo g. porotniki le soditi o tatvini storjenej binkoštno nedeljo, ne pa o tem, ali so zatoženci sicer kaj pridali ljudje ali ne. Dokazov pa, da so res ta dan ti storilci tatvine, nij gotovih. Priča, okradeni Büchler, nij od kraja vedel nobenega sumiti, kdo bi ga bil okral; ko pa so zatožence prijeli in je videl pri njih denar, kar hitro je odločno trdil, da so oni njega okrali, da bi le on dobil svoj denar nazaj. V obče pa misli zagovornik, da je bila ljubljanska policija po anonimnih pismih dupirana, kajti obračala je vso pozornost na denašnje zatožence, drugi pa so imeli prosto roko, da so kradli, kar dokazuje najbolj to, da akoravno so bili zatoženci zaprti, se je tist dan v Postonjskej jami mnogo žepnih tatvin izvršilo. On tedaj nasvetuje, da se njegov klijent za nekrivega izpozna.

Jako izvrstno zagovarja tudi dr. Moše

svojega klijenta Markusa. On pravi, da nima sode porotniki tu tatove, nego ljudi, kajti ako so grešili zatoženci prej, bili so uže kaznovani zato. Državni pravdnik je jako čudovito trditev postavil, da so porotniki dolžni obsoditi v interesu človeške družbe zatožence. Ravno narobe je njih dolžnost, kajti brez temeljitih zadostnih dokazov se ne sme nobeden obsoditi. Dr. Moše potem natančno razmotrava in ometuje zatožbo, ter nasvetuje, da se Markus nekrivega spozna.

Porotniki pa so, kakor smo uže povedali, izpoznali pod prvomestništvom dr. Mencingerja z 11 proti 1 glasu vse zatožence krive in zato je bil obsojen Landler na osem, Markus na sedem in Glanz, kot najmlajši, na šest let teške ječe, poostrene pri vseh zatožencih z enim postom v mesecu.

Razne vesti.

* (Velikanska tatvina.) V noči od 27. na 28. dan t. m. so tatovje ulomili v prodajalnico Emila Löwenthala v Mariabif na Dunaji. Tatovje, ali tat, poskrili so se zvečer v kleti iste hiše, in so potem skozi strop kleti prodrli v prodajalnico, kjer so dragocenosti za 8000 gld. pokrali in odnesli. Onemu, ki bode tatu priel, plačalo se bode 500 gld.

* (Požar.) Dne 25. t. m. nastal je v vasi Pinka Mindszent na Ogorskem požar. Ker so bili skoraj vsi vaščani na somenju v Körmenu, uničil je ogenj razen malo hiš, celo vas.

* (Neumem nemšk kmet) na zgojenjem nemškem Štajerskem je — kakor nemška graška „Tagespost“ sama poroča — letošnjo jesen svojega vola živega sežgal, ker je v svojej nemškej omiki mislil, da je vol „zacpran“, in da bode tudi vruga ali copernico v volu upalil. — To se je godilo mej „kulturnimi“ Nemci. Slovenski kmet uže nij nobeden tako neumem.

* (Zopet dvoboj.) Iz Pariza se poroča, da sta se republikanski novinar Bordeaux in bonapartovski poslanec Dreolle v dvoboju streljala na pištole; nobeden nij drugega zadel.

Bergerjevi kapsli od smole (čista medicinska smola, ovita v gelatinum) koristili so izvrstno pri vseh hroničnih boleznih na pljučah, in v obče na organih za sopenje. Boljši so nego vsi drugi kapsli od smole v trgovini, boljši tudi in cenejši nego francoski. Jeden flakon z navodom kako se rabi stane 1 gld. Zahtevajo naj se izrečno Bergerjevi kapsli od smole, in naj se pazi na znamenja, da je blago pravo. Glavna zaloga v Ljubljani pri gosp. J. Svoboda, lekarnarju. (384—1)

Dunajska borza 30. novembra			
Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	61 gld.	—	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	62	20	„
Zlata renta . . .	71	55	„
1860 drž. posojilo . . .	112	75	„
Akcije narodne banke . . .	787	—	„
Kreditne akcije . . .	227	50	„
Napol . . .	9	32	„
C. kr. cekini . . .	5	57	„
Srebro . . .	100	—	„
Državne marke . . .	57	60	„

Za sv. Miklavža in za božič

priporoča (404—1)

Rudolf Kirbisch,

konditor na kongresnem trgu v Ljubljani, svojo veliko zalogo bonbona, bonbonier, najfiniših sladice, krljaka (Kletzenbrod), mandolatov, sadja v lepih košilih, in sto drugih stvari.

Vanjska naročila se točno izvršujejo.

Mlin

oddaljen dve uri od Ljubljane in jedno uro od Kamnika na Kranjskem, poleg reke Bistrice, se stalno znatno vodno močjo, se proda, v štant da, ali zamenja. Mlin je na 8 kolesih, ima mehanične stope za pšeno in sočivje, žago, da se režejo deske, in arondiranega sveta okolo 50 oralo. To posestvo zamenja se tudi za obrestno hišo v Ljubljani, Gradcu, Mariboru, ali pa za kako arondirano posestvo na Štajerskem.

Ponudbe prevzema F. Müllerjev Annoncen-Bureau v Ljubljani. (402—1)

